

Jag har inga ord kvar

Jag har inga ord kvar fast jag har så mycket att säga. Ord som inte sägs. Ord som inte hörs. Ord som bara tänks. Ord som känns.

Jag. Har. Inga. Ord. Kvar.

De tog slut.

Men jag kan skriva orden.

Jag planerar för din begravning. Det har jag gjort ganska länge nu. Det finns nån slags tröst i det. Som att jag får ta ut sorgen nånstans.

För jag sörjer. Jag sörjer det jag saknar. Jag sörjer att jag saknar. Jag saknar verkligen dig. Det känns som om jag är en barnlös mamma. En halv mamma. En ganska misslyckad mamma. Ibland. Ibland tänker jag att jag misslyckades nog och ibland tänker jag att du misslyckades. Jag vet inte vilket som är värst. Men jag kan vara en misslyckad mamma i all evighet om det skulle hjälpa dig. Om det skulle hjälpa dig tillbaka till oss levande.

Det är konstigt att sörja de som lever, det är konstigt att planera för de levandes begravning, men jag gör det för då kanske jag är mer beredd om du dör. När du dör. När du dör kanske jag också dör. På något sätt dör jag nog.

Ibland tänker jag att det vore lugnare om du dör. Då kanske oron och ångesten kan dämpas. Då kanske allt blir tyst och stilla. Då kan jag sörja, på riktigt. Då kan jag berätta om min sorg. Då kanske orden kommer tillbaka. Då kan jag berätta om dig och mig. Då kan jag berätta vilken fantastisk och underbar person du är. Den riktiga du. Den som blev kidnappad. Den som jag saknar och sörjer. Den roliga och omtänksamma du.

Jag skulle verkligen vilja att du kom tillbaka till livet. Till mig, till Kevin, till mormor, till alla som älskar och saknar dig.

Vi saknar dig. Vi älskar dig. Jag saknar dig. Jag älskar dig. Kom tillbaka. Kom hem.

(Ur boken Jag. Har. Inga. Ord. Kvar av Anna Bergfors)